

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 22/2566

นาย จ. ผู้ร้อง คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี คำพิพากษาศาลฎีกา คู่กรณี

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีที่ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเทศบาลนครลำปางที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคดีที่พนักงานอัยการจังหวัดลำปางยื่นฟ้องผู้ร้องกับพวกต่อศาลจังหวัดลำปางขอให้ลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๖ มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการจะอาศัยข้อเท็จจริงเดียวกันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๔ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๒๑ และข้อ ๕๐ ก็ตาม แต่ประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งเทศบาลนครลำปางที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกา ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ร้องกับพวกเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๖ หรือไม่ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาแก่ข้าราชการนั้นเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน โดยการดำเนินการและการลงโทษทางวินัยของข้าราชการมีความมุ่งหมายสำคัญ เพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานทางจริยธรรมเพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติราชการให้เกิดประสิทธิภาพ รักษาชื่อเสียงและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบราชการอันเป็นการใช้มาตรการภายในฝ่ายบริหารตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อรักษาวินัยข้าราชการ โดยกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายและตามที่เห็นสมควร โดยเน้นที่ความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการและการคุ้มครองเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารราชการแผ่นดิน การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาโดยมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งโดยหลักการดำเนินคดีอาญาต้องเป็นไปตามองค์ประกอบความรับผิดทางอาญา และศาลจะพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาและลงโทษจำเลย ก็ต่อเมื่อมีพยานหลักฐานมั่นคงพิสูจน์ได้ว่าการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น ดังนี้ แม้ข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นฐานในการพิจารณาความผิดทางวินัยและความผิดอาญาจะเป็นข้อเท็จจริงเดียวกัน แต่เมื่อประเด็นในคดีต่างกันและการพิสูจน์ความผิดที่กฎหมายประสงค์จะนำมาลงโทษในคดีอาญาและคดีวินัยแตกต่างกัน ทั้งไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาลแต่อย่างใด กรณีตามคำร้องของผู้ร้องจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกัน ตามนัยมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ยกคำร้อง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/22/2566>